

Arrest

nr. 168 688 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. LERNOUT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Uw vader werd door de taliban bedreigd omdat hij een hoge functie (commandant) binnen de Afghaanse Nationale Politie bekleedde. Op een gegeven moment werd u ontvoerd, maar de politie wist u na een vijftal dagen te bevrijden. Later werd jullie huis aangevallen door de taliban, waarop uw vader besliste dat jullie gezin naar Kaboel moest verhuizen om van daar uit naar Europa te vluchten. Uw vader keerde echter terug naar zijn werkplaats in Maidan Wardak, waar hij verdween. Daarom besliste u om op eigen houtje naar Europa af te reizen.

U kwam in België aan op 3 maart 2015 en u diende een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 4 maart 2015.

U hebt sinds uw vertrek uit Afghanistan niets meer vernomen van of over uw vader.

U verklaart psychisch te lijden door wat u in Afghanistan en tijdens uw reis naar België hebt meegemaakt. Op 20.04.2015 werd u in het ziekenhuis opgenomen na een auto-intoxicatie met paracetamol en trazolan. Dezelfde dag werd u uit het ziekenhuis ontslagen. Hierna kwam u onder de begeleiding te staan van een psycholoog.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara; 4 certificaten op naam van M. K. (...); diverse foto's; een verwijfsbrief van de spoedgevallendienst van AZ Klina dd. 20.04.2015; een psychologisch attest dd. 17.05.2015 opgesteld door psycholoog Drs. M. G. (...); een medisch attest dd. 16.12.2015 opgesteld door huisarts Dr. L. R. (...).

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 11 maart 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonst dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De kopie van de taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U hebt namelijk niet aannemelijk gemaakt dat u en uw familie vervolgd werden omwille van het werk van uw vader bij de Afghaanse Nationale Politie. Zo levert u vooreerst geen enkel bewijs van verwantschap met de man die op de door u neergelegde foto's in het bijzijn van leden van de Afghaanse Nationale Politie en buitenlandse militairen wordt afgebeeld of met de persoon genaamd M. K. (...) aan wie de door u neergelegde certificaten werden uitgereikt. Het enige document dat u neerlegt ter staving van uw eigen identiteit is een kopie van uw taskara. In verband met dit document wordt echter verwezen naar bovenstaand argument met betrekking tot de beperkte betrouwbaarheid van Afghaanse documenten (zie supra).

Bovendien betreft het hier een kopie, waarvan de bewijswaarde nog beperkter is. Bovendien is het vreemd dat u, naast de certificaten van het Amerikaanse leger en foto's, geen andere documenten kunt neerleggen met betrekking tot de jarenlange carrière van uw vader bij de Afghaanse Nationale Politie. Gelet op uw verklaring dat uw vader al voor uw geboorte een commandant was, mag redelijkerwijze worden verondersteld dat u zijn carrière voor de Afghaanse Nationale Politie beter zou kunnen attesteren met officiële documenten uitgegeven door de Afghaanse overheid (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 16). Het feit dat u er niet in slaagt om dergelijke documenten neer te leggen is des te vreemder in het licht van uw verklaringen dat er bij u thuis wel degelijk documenten lagen met betrekking tot het werk van uw vader in het paspoortkantoor in Jalalabad (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 13). Uw verklaring dat u deze documenten niet mocht aanraken van uw moeder en dat u niet weet of uw familie momenteel nog in het bezit is van deze documenten, kunnen niet overtuigen.

Daarnaast wordt opgemerkt dat u evenmin documenten neerlegt die aantonen dat uw vader en bij uitbreiding zijn hele familie omwille van zijn werk werden bedreigd. Nochtans stelt u dat uw vader meerdere dreigbrieven ontving (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 17). Het ontbreken van deze documenten doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. In verband met deze bedreigingen wordt verder nog opgemerkt dat u niet weet wanneer uw vader de laatste keer werd bedreigd voor hij verdween (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 17). Het feit dat u daar, als oudste zoon (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 5), die zelf ook al werd ontvoerd omwille van het werk van uw vader, niet beter op de hoogte van bent is hoogst merkwaardig. Ook wordt opgemerkt dat u stelt dat uw vader niet enkel door de taliban maar ook door ISI werd bedreigd, maar dat u hoegenaamd niets kunt vertellen over wie of wat ISI precies is (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 8 en 18). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u beter op de hoogte bent van wie uw vader en bij uitbreiding ook de rest van zijn gezin bedreigt.

In verband met uw eigen ontvoering wordt ten slotte opgemerkt dat het hoogst opmerkelijk is dat u hebt nagelaten om dit element aan te halen tijdens uw interview bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS dd. 06.11.2015). Bovendien weet u niet wanneer precies u werd ontvoerd. Gevraagd naar het jaar en de maand van uw ontvoering moet u het antwoord schuldig blijven. U weet enkel dat de ontvoering zich vier

tot vier en een half jaar geleden afspeelde. Gevraagd naar het seizoen heeft u het ontwijkende antwoord dat het een beetje koud was (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 18). Van iemand die tot de tiende klas onderwijs heeft genoten mag redelijkerwijs worden verondersteld dat hij een dergelijke traumatische gebeurtenis als een ontvoering beter kan kaderen in de tijd (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 5-6). Bovendien weet u niet wie u ontvoerd heeft. Hiernaar gevraagd geeft u het bevreemdende antwoord dat uw vader hierover niet veel zei en dat u er niet veel over vroeg maar dat het misschien taliban waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 19). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u een beter beeld hebt van uw ontvoerders en dat u, na uw ontvoering, hierover omstandiger met uw vader zou hebben gecommuniceerd- zelfs al was u nog jong.

In het licht van al het bovenstaande wordt geen geloof gehecht aan de problemen die u, uw vader en de rest van uw gezin zouden gehad hebben met de taliban of ISI.

Wat betreft uw psychische problemen wordt opgemerkt dat in het attest dat opgesteld werd door psychologe M. G. (...) weliswaar melding wordt gemaakt van onder andere posttraumatische psychische problemen en een identiteitsproblematiek maar dat uit dit document niet blijkt op welke wijze deze, toch wel complexe, diagnose werd gesteld. De behandeling, een ambulante behandeling die bestaat uit een wekelijkse consultatie, werd immers pas opgestart eind april 2015, terwijl het attest dateert van 17.05.2015. Overigens verklaart u dat u sinds augustus geen afspraak meer hebt gehad met uw psycholoog (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 9-10). Het attest volstaat dan ook niet als verklaring voor de ongeloofwaardige en incoherente beweringen die u in het kader van uw asielverzoek aflegde. Met betrekking tot het attest inzake de beweerdde zelfmoordpoging (verbonden aan de door u aangehaalde psychologische problemen) moet dan weer worden gesteld dat er niet ontegensprekelijk uit blijkt dat u daadwerkelijk een zelfmoordpoging zou hebben ondernomen aangezien de artsen bij uw aankomst vaststelden dat u een alerte indruk maakte, uw klinisch onderzoek een normale uitslag gaf en u dan ook zonder verdere behandeling mocht beschikken. Met betrekking tot de oorzaak van uw psychische problemen in dit attest verwezen naar traumatische ervaringen die u zou hebben opgedaan in Oost-Europese landen en vooral Bulgarije. Uit dit attest kan bijgevolg niet worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend. Er blijkt evenmin uit dat uw psychische toestand van aard zou zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

In verband met uw verklaringen dat u in Bulgarije door de lokale autoriteiten werd mishandeld, wordt opgemerkt dat in het kader van uw asielaanvraag uw vrees voor vervolging of risico op onmenselijke of vernederende behandeling ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit draagt, in casu Afghanistan, dient te worden beoordeeld. Omdat deze feiten zich afspeelden in Bulgarije en uit uw gehoorverslag niet blijkt dat u als gevolg van deze feiten in Afghanistan vervolging vreest of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt, kan er bij de evaluatie van uw asielaanvraag geen rekening worden gehouden met deze elementen.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De overige door u neergelegde bewijsstukken veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Wat betreft het medisch attest opgesteld door Dr. L. Reynders wordt immers opgemerkt dat uit dit attest niet blijkt door wie, waar of in welke omstandigheden de beschreven verwondingen werden aangebracht. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze

regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad. U bent er geboren, hebt er school gelopen en beweert er de eerste acht jaar van uw leven te hebben gewoond voor u naar Qala Janan Khan in het district Behsud van de provincie Nangarhar bent verhuisd, waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 3-4 en p. 11-12). Aan uw verhuis naar Qala Janan Khan kan in het licht van uw verklaringen echter geen geloof worden gehecht. Uw kennis betreffende de geografie van dit dorp, waar u dus het grootste deel van uw leven zou hebben doorgebracht, is immers ondermaats. Zo weet u niet hoe ver Qala Janan Khan verwijderd is van de stad Jalalabad of uw vorige verblijfplaats in deze stad (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 12). U weet zelfs niet in welke windrichting Jalalabad ligt ten opzichte van uw dorp. Ook weet u niet hoe u van uw dorp naar Jalalabad kunt reizen en hebt u ook helemaal geen kennis over de Behsud-brug. U stelt dat er wel een rivier is met een brug maar u weet niet hoe ver uw dorp van deze rivier, die volgens u de Behsud-rivier heet, ligt. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat Qala Janan Khan zich vlak naast de stad Jalalabad bevindt. Het dorp ligt in de onmiddellijke nabijheid van de Behsud-brug, één van de langste bruggen in Afghanistan, die over de Kaboel-rivier loopt en het district Behsud met de stad Jalalabad verbindt. Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat u uw dorp, waar u het grootste deel van uw leven zou hebben doorgebracht, niet beter kunt lokaliseren ten opzichte van de stad Jalalabad en dat u niets over de Behsud-brug of de Kaboel-rivier weet. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering Jalalabad te hebben geruild voor een verblijf in Qala Janan Khan in het district Behsud, moet u risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet dat u loopt bij terugkeer naar Afghanistan ten opzichte van Jalalabad worden beoordeeld.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Hij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal hem verwijt over zijn leeftijd te hebben gelogen, dit terwijl het algemeen geweten is dat de meeste Afghanen hun precieze leeftijd niet kennen en dat de *taskara*, zonder de aanwezigheid van objectieve gronden, retroactief de leeftijd bepaalt, bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissing louter wordt opgemerkt dat gezien uit de beslissing die verzoeker door de dienst Voogdij werd betekend op 11 maart 2015 blijkt dat verzoeker op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, verzoeker niet beschouwd kan worden als minderjarige en dat de kopie van de *taskara* die door verzoeker werd aangebracht niet van aard is deze conclusie te wijzigen gelet op de beperkte bewijswaarde van Afgaanse documenten. Overigens bevestigt verzoeker zelf dat de in de *taskara* vermelde leeftijd niet gebaseerd is op objectieve gronden en slechts retroactief werd vastgesteld. Het document is dan ook geenszins van aard om aan te tonen dat verzoeker minderjarig is.

2.2.4.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel bewijs van verwantschap met de man die op de door hem neergelegde foto's in het bijzijn van leden van de Afgaanse Nationale Politie en buitenlandse militairen wordt afgebeeld of met de persoon genaamd M. K. aan wie de door verzoeker neergelegde certificaten werden uitgereikt, stelt verzoeker thans wel foto's bij te brengen van de verwantschap tussen hem en de op de foto's afgebeelde persoon (zijn vader). Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een eerste foto die "(...) verzoeker (toont) op jonge leeftijd met zijn familie waar ook zijn vader op staat" (bijlage 4a). Een tweede foto "toont de vader van verzoeker voor het ouderlijke huis en een derde foto met verzoeker toont verzoeker voor zijn ouderlijk huis" (bijlage 4b). Verzoeker meent dan ook dat de verwantschap tussen hem en zijn vader is aangetoond.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat deze foto's geenszins een bewijs vormen van verwantschap tussen verzoeker en de man op de foto's. Vooreerst wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Wat betreft de foto (bijlage 4a) die verzoeker zou tonen op jonge leeftijd met zijn familie, waaronder zijn vader, bemerkt de Raad bovendien dat geenszins met zekerheid kan worden gesteld dat het kind op de foto inderdaad verzoeker is. Wat betreft de twee andere foto's die door verzoeker werden neergelegd, waarvan de ene verzoeker toont voor een huis en de andere de man, waarvan verzoeker beweert dat het zijn vader is, voor datzelfde huis, meent de Raad dat dit evenmin volstaat om aan te tonen dat deze man inderdaad verzoekers vader is.

2.2.5.1. Waar verweerder stelt dat verzoeker geen andere documenten neerlegt met betrekking tot de jarenlange carrière van zijn vader bij de Afgaanse Nationale Politie, merkt verzoeker op dat hij nieuwe foto's neerlegt met betrekking tot het werk van zijn vader (bijlage 5 van het verzoekschrift). Op de foto's is duidelijk te zien dat zijn vader een belangrijk persoon is en voor de Afgaanse overheid werkte.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat deze foto's niet van aard zijn de door verzoeker beweerde jarenlange carrière van zijn vader bij de Afgaanse Nationale Politie aan te tonen. De Raad herhaalt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Zij het bovendien ook herhaald dat verzoeker niet aantoonde dat de op de foto's afgebeelde man inderdaad zijn vader betreft.

De Raad benadrukt dat van verzoeker, die voorhoudt dat zijn vader al voor zijn geboorte een commandant was, redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij de carrière van zijn vader voor de Afgaanse Nationale Politie beter zou kunnen attesteren met officiële documenten uitgegeven door de Afgaanse overheid (gehoorverslag CGVS, p. 16). Nochtans verklaarde verzoeker dat er bij hem thuis wel degelijk documenten lagen met betrekking tot het werk van zijn vader in het paspoortkantoor in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 13), waardoor het des te opmerkelijker is dat verzoeker er niet in slaagt dergelijke documenten neer te leggen. Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoeker betreffen – immers heeft verzoeker zijn land van herkomst verlaten omwille van de problemen die zijn gezin kende met de taliban omdat zijn vader een hoge functie (commandant) had binnen de Afgaanse Nationale Politie – kan van verzoeker verwacht worden dat hij

een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoeker toont niet aan dat hij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met zijn asielrelaas te bemachtigen.

2.2.6. Verder wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker evenmin documenten neerlegt die aantonen dat zijn vader en bij uitbreiding zijn hele familie omwille van zijn werk werd bedreigd, terwijl hij nochtans stelde dat zijn vader meerdere dreigbrieven ontving. Dat verzoeker deze documenten tot op heden niet bijbrengt, doet verder afbreuk aan het door hem voorgehouden asielrelaas. Dat aan deze bedreigingen geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit verzoekers vage verklaringen desbetreffend. Zo wist hij niet wanneer zijn vader de laatste keer werd bedreigd voor hij verdween (gehoorverslag CGVS, p. 5) en kon hij, hoewel hij verklaarde dat zijn vader niet enkel door de taliban maar ook door ISI werd bedreigd, niets vertellen over wie of wat ISI precies is (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 18).

2.2.7. Wat betreft de door verzoeker neergelegde foto's (bijlage 6 van het verzoekschrift) die de beschietingen aan zijn ouderlijk huis zouden aantonen, herhaalt de Raad opnieuw dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien is het onduidelijk of de foto's waarop de (beweerde) kogelgaten te zien zijn, waarop slechts een deel muur en een poort staan afgebeeld, het huis betreffen dat op de andere foto's (zie bijlage 4b van het verzoekschrift) staat afgebeeld en waarvan verzoeker beweert dat het zijn ouderlijk huis is.

2.2.8.1. Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker nagelaten heeft om zijn eigen ontvoering aan te halen tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij bovendien tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal niet wist wanneer precies hij ontvoerd werd en door wie, betoogt verzoeker dat hij hierover wel wou spreken tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar toen hij hierover begon en vertelde dat het al een tijdje geleden was, werd hem gezegd dat hij over zijn huidige problemen moest vertellen.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken steeds wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico en dit gehoor niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder het feit dat hij in zijn land van herkomst ontvoerd werd. De bewering dat hij zijn ontvoering wel degelijk had aangehaald tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar dat hij de kans niet had om hierover te vertellen omdat het al een tijdje geleden was en hij over zijn huidige problemen moest vertellen, kan geenszins overtuigen daar het niet kan worden aangenomen dat wanneer verzoeker een dergelijk ernstig feit – ontvoering van een minderjarig kind – aanhaalt, dit niet zou worden genoteerd in de vragenlijst, zelfs indien dit geen recente gebeurtenis is. Deze flagrante omissie in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden asielrelaas. Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers ontvoering, blijkt bovendien uit zijn uitermate vage verklaringen dienaangaande. Zo weet hij niet wanneer precies hij werd ontvoerd en kon hij noch de maand noch het jaar aanduiden waarin hij ontvoerd zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 18). Ook wist hij niet in welk seizoen het was (gehoorverslag CGVS, p. 18). Verweerder merkt dienaangaande terecht op dat van iemand die tot de tiende klas onderwijs heeft genoten redelijkerwijs mag worden verondersteld dat hij een dergelijke traumatische gebeurtenis als een ontvoering beter kan kaderen in de tijd (gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Daarnaast wist verzoeker evenmin wie hem ontvoerd heeft en blijkt uit zijn verklaringen dat hij hierover nauwelijks gecommuniceerd heeft met zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 19), hetgeen niet aannemelijk is.

2.2.9.1. Ten slotte benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift nog zijn psychische problemen. Hij brengt dienaangaande een psychologisch verslag van psychologe C. B. d.d. 12 februari 2016 (bijlage 7 van het verzoekschrift) aan waarin bevestigd wordt dat hij aan een posttraumatische stressstoornis lijdt, dat er sprake is van *“Suicidegedachten, sporen van automutilatie, slapeloosheid en nachtmerries, negatieve stemming en onrust rond eigen situatie en van familie, hevige hoofdpijn en neiging tot afzondering”*. Verder blijkt bovendien uit het verslag dat *“het (...) mogelijk (is) dat dit trauma hem belemmert om een*

accurate herinnering te hebben van de door hem meegemaakte feiten” en dat het *“overlevingsmechanisme (...) hem op dit moment (belemmert) om op een gestructureerde manier voor zichzelf op te komen*’. Ook uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker moeite had met gestructureerd te antwoorden en dat verzoeker een verwarde indruk nalaat. Verder acht verzoeker het onaanvaardbaar dat zelfs zijn zelfmoordpoging in april 2015 in twijfel wordt getrokken, dit terwijl in de verwijfsbrief van het ziekenhuis AZ Klinka te Brasschaat d.d. 20 april 2015 (bijlage 8 van het verzoekschrift) duidelijk vermeld wordt dat verzoeker naar het ziekenhuis werd gebracht naar aanleiding van een *“intentionele autointoxicatie, suïcidepoging”*. Daarnaast voegt verzoeker ter staving van zijn psychische problemen nog als bijlage bij zijn verzoekschrift een foto toe waaruit automutilatie blijkt (bijlage 9).

2.2.9.2. De Raad stelt vooreerst vast dat daar waar in het psychologisch verslag van psychologe C. B. d.d. 12 februari 2016 gesteld wordt dat er sprake is van PTSD, opnieuw nergens uit het neergelegde attest blijkt op welke wijze men tot de toch wel complexe diagnose van PTSD gekomen is, waardoor het attest dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker PTSD heeft. Wat betreft de opmerking in het psychologisch verslag dat *“het (...) mogelijk (is) dat dit trauma hem belemmert om een accurate herinnering te hebben van de door hem meegemaakte feiten”*, meent de Raad dat uit het door verzoeker bijgebrachte psychologisch verslag niet onomstotelijk blijkt dat verzoeker in de absolute onmogelijkheid verkeert de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Het aangebrachte psychologisch verslag is dan ook niet van aard verzoekers ongeloofwaardige en incoherente verklaringen in een ander daglicht te stellen. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag evenmin dat de psychische toestand van verzoeker een belemmering vormde voor het naar voor brengen van een duidelijk en gedetailleerd relaas. Waar in het attest voorts melding wordt gemaakt van *“Suïcidedgedachten”* en *“sporen van automutilatie”*, hetgeen ook blijkt uit een foto die door verzoeker werd aangebracht (bijlage 9 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat hieruit weliswaar blijkt dat verzoeker kampt met psychische problemen, doch, hoewel in het psychologisch verslag herhaaldelijk het verband wordt gelegd tussen verzoekers psychische problemen en de gebeurtenissen in zijn land van herkomst, vormen de vaststellingen in het psychologisch verslag geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekers mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer gezien in psychologisch attest d.d. 17 mei 2015 opgesteld door psycholoog Drs. M. G. tevens verwezen wordt naar traumatische ervaringen die verzoeker zou hebben opgedaan in Oost-Europese landen en vooral Bulgarije (administratief dossier, stuk 13, documenten, nr. 4). Ook uit zijn verklaringen blijkt dat het de problemen die hij gekend zou hebben in Bulgarije waren die geleid zouden hebben tot een eerdere zelfmoordpoging (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uit de psychologische attesten kan dan ook niet worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met problemen die verzoeker in Afghanistan zou hebben gekend. Daar waar verzoeker het verder nog onaanvaardbaar acht dat zijn zelfmoordpoging in april 2015 in twijfel wordt getrokken, dit terwijl in de verwijfsbrief van het ziekenhuis AZ Klinka te Brasschaat d.d. 20 april 2015 duidelijk vermeld wordt dat verzoeker naar het ziekenhuis werd gebracht naar aanleiding van een *“intentionele autointoxicatie, suïcidepoging”*, wijst de Raad erop dat de vermelding in de verwijfsbrief dat er sprake is van *“intentionele autointoxicatie, suïcidepoging”* louter gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen en niet op objectieve vaststellingen. Uit de verwijfsbrief blijkt dat de artsen bij verzoekers aankomst vaststelden dat hij een alerte indruk maakte, zijn klinisch onderzoek een normale uitslag gaf en dat hij dan ook zonder verdere behandeling mocht beschikken. Uit het attest blijkt dan ook niet ontegensprekelijk dat verzoeker daadwerkelijk een zelfmoordpoging zou hebben ondernomen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hem de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2.12. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico

voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij motiveert dienaangaande terecht het volgende:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal

veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad. U bent er geboren, hebt er school gelopen en beweert er de eerste acht jaar van uw leven te hebben gewoond voor u naar Qala Janan Khan in het district Behsud van de provincie Nangarhar bent verhuisd, waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 3-4 en p. 11-12). Aan uw verhuis naar Qala Janan Khan kan in het licht van uw verklaringen echter geen geloof worden gehecht. Uw kennis betreffende de geografie van dit dorp, waar u dus het grootste deel van uw leven zou hebben doorgebracht, is immers ondermaats. Zo weet u niet hoe ver Qala Janan Khan verwijderd is van de stad Jalalabad of uw vorige verblijfplaats in deze stad (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 12). U weet zelfs niet in welke windrichting Jalalabad ligt ten opzichte van uw dorp. Ook weet u niet hoe u van uw dorp naar Jalalabad kunt reizen en hebt u ook helemaal geen kennis over de Behsud-brug. U stelt dat er wel een rivier is met een brug maar u weet niet hoe ver uw dorp van deze rivier, die volgens u de Behsud-rivier heet, ligt. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat Qala Janan Khan zich vlak naast de stad Jalalabad bevindt. Het dorp ligt in de onmiddellijke nabijheid van de Behsud-brug, één van de langste bruggen in Afghanistan, die over de Kaboel-rivier loopt en het district Behsud met de stad Jalalabad verbindt. Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat u uw dorp, waar u het grootste deel van uw leven zou hebben doorgebracht, niet beter kunt lokaliseren ten opzichte van de stad Jalalabad en dat u niets over de Behsud-brug of de Kaboel-rivier weet. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering Jalalabad te hebben geruild voor een verblijf in Qala Janan Khan in het district Behsud, moet u risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet dat u loopt bij terugkeer naar Afghanistan ten opzichte van Jalalabad worden beoordeeld.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn afkomst uit het dorp Qala Janan Khan alsnog tracht aan te tonen door te benadrukken dat hij bepaalde zaken (bv. omliggende dorpen, districtshoofd, verkiezingen etc.) wel wist en door het neerleggen van foto's van hem op een betoging waarbij de betogers een spandoek vasthouden met daarop de tekst 'De jeugd van het dorp Janankhan' (bijlage 10), bemerkt de Raad vooreerst dat het feit dat verzoeker bepaalde zaken wel wist geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker Qala Janan Khan niet kan lokaliseren ten opzichte van de stad Jalalabad en dat hij niets over de Behsud-brug, één van de langste bruggen in Afghanistan die zich in de

onmiddellijke nabijheid van het dorp bevindt en die het district Behsud met de stad Jalalabad verbindt, of de Kaboel-rivier, waarover de Behsud-brug loopt, weet. Indien verzoeker werkelijk het grootste deel van zijn leven in dit dorp heeft doorgebracht, kan van hem redelijkerwijs verwacht worden hiervan op de hoogte te zijn, *quod non in casu*. Aan de beweerde verhuis naar Qala Janan Khan kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. De neergelegde foto's zijn evenmin van aard verzoekers herkomst uit dit dorp aan te tonen. Zoals reeds herhaaldelijk bemerkt, kan aan privé-foto's immers geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering Jalalabad te hebben geruimd voor een verblijf in Qala Janan Khan in het district Behsud, werd verzoekers risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet terecht ten opzichte van Jalalabad beoordeeld.

Er dient dan ook te worden besloten dat verzoeker afkomstig is van de stad Jalalabad, waar er, zoals blijkt uit wat voorafgaat, actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER